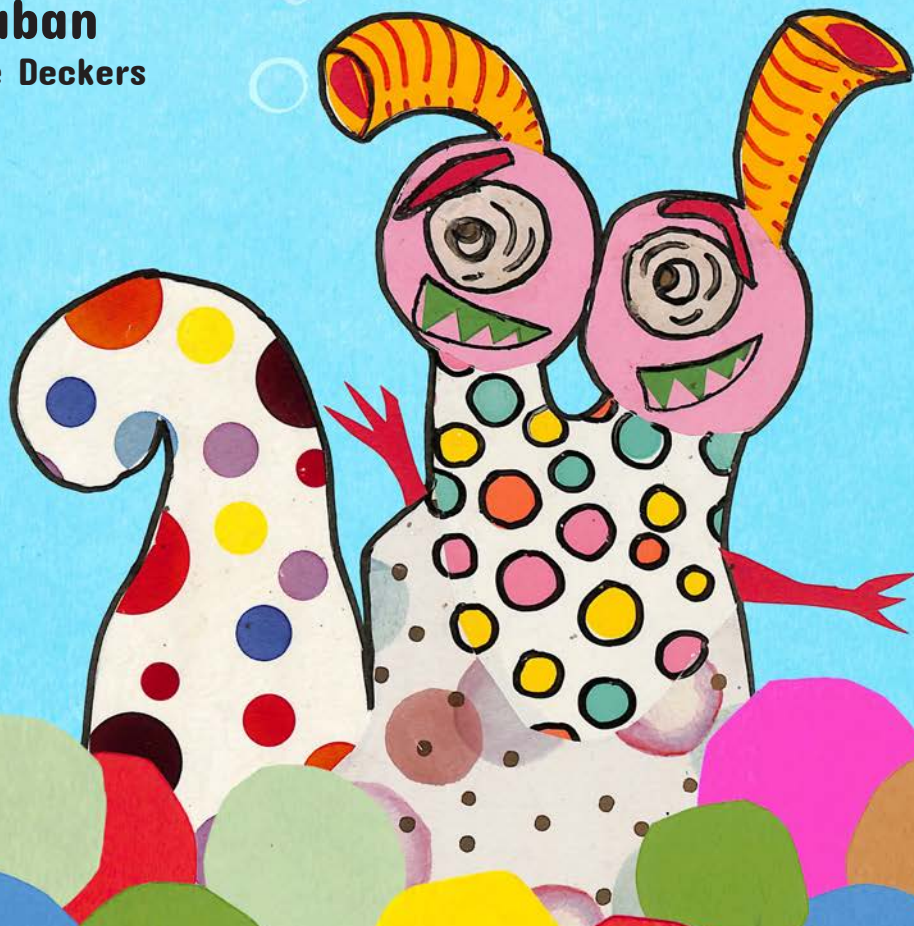

de avonturen van Finn en de

Rufftekhuuff+

geschreven door Baban
met illustraties van Floortje Deckers

En toen, ‘floep!’ verscheen er een gek, geel slurfje uit het water.

Finn bleef verbaasd staan kijken.

‘Floep!’ Er verscheen nog een gek, geel slurfje.

Finn deed geschrokken een stapje terug.

Het geborrel klonk nóg harder. En zomaar opeens plopte er een bizar, vreemd, gestippeld wezentje uit de wc-pot.

Finn keek het wezentje vol verbazing aan.

‘Ruft!’ klonk het hard uit het rechter slurfje.

‘Knurft!’ klonk het hard uit het linker slurfje.

En tegelijkertijd spoot en spetterde uit die twee slurfjes stinkende, bruine smurrie in het rond.

Het wezentje spoot en spetterde er flink op los.

‘Hè, wat is dit nou weer?’ zei Finn verbaasd.

‘Ruft!’

Om te kotsen! Wat een stank!

‘Knurft!’

Vreselijk! Wat een spetters!

Finn tuimelde geschrokken achterover en viel op zijn kont.

Finn werd nu toch best wel een beetje wanhopig.
'Ruft! Knurft!' klonk het akelig hard uit de woonkamer.
Finn aarzelde niet, nam een aanloop en dook bovenop het wezentje. En ze rolleborden samen door de woonkamer.

Ze rolden en ze stoeiden tot er vrijwel niets meer overeind stond en alles onder de stinkende, bruine smurrie zat. De smurrie spetterde flink in het rond. Finn had het wezentje uiteindelijk bijna te pakken gekregen, maar het glibberde toch weer los.

'Ruft! Knurft!'

Het wezentje stuiterde behendig de woonkamer weer uit en via de gang de wc weer in.

Spetterend en spuitend stuiterde het wezentje uitdagend op de wc-bril.

'Ruft! Knurft!'

Finn rende achter hem aan en trok de wc-deur achter zich dicht. Hebbes! Gevangen!

Finns hart bonkte in zijn keel.

Daar stond hij dan, oog in oog met dit bizarre, gestippelde, stuiterende, stinkende smurrie spuitende wezentje. Het grijsde breed en bleek ook nog eens een paar gevaarlijk scherpe tandjes te hebben...

Finn voelde paniek opkomen. Maar voordat hij tijd had om te bedenken wat er allemaal nog meer mis kon gaan, floepte het wezentje met een plons de wc-pot weer in. En weg was het. Zomaar, alsof het er nooit geweest was. Ondertussen dwarrelde er een papiertje naar beneden. Finn pakte het op en stopte het in zijn broekzak.

Het was eindelijk weer stil in huis.

‘Wow! Wat was dat?’ zei Finn nog nahijgend van de wilde stoeipartij van zo-even.

Finn deed de wc-deur weer open en zag de enorme beestenbende. Echt alles lag om. Schilderijtjes hingen scheef. De gordijnen waren gescheurd en alles zat onder de stinkende, bruine smurrie. Ook Finn zat onder. ‘Oh nee,’ zei Finn wanhopig. ‘Wat nu?!’
Het was een puinhoop en de stank was ondragelijk.

Finn had een kleine rode mantel met teddyberenbont om gekregen en droeg een kleine, glimmende, gouden kroon, met twee slurfjes erop. Net als bij opa, maar dan wat kleiner. Hij was nu prins Ruft.

Opa zat aan een lange tafel. Er klonk muziek en er zaten edele knurften met hem aan tafel. Finn kon zowaar een ‘Knurft!’ en een ‘Ruft!’ bij binnenkomst geven. En ja, ook bij Finn kwamen er gouden bubbels uit de slurfjes. Wel kleiner natuurlijk, meer passend bij een prins.

‘Ah,’ zei opa. ‘Je leert de taal al. Heel goed. Kom maar naast me zitten Finn.’

Naast de grote troon stond een kleine troon.

Op tafel lagen allerlei soorten supergrote snoepjes.

Finn kreeg enorme honger bij het zien van al dat lekkers.

‘Mag ik even stilte,’ zei opa. Het was namelijk een ongeloofelijke herrie in de zaal.

‘Geliefde knurften,’ zei opa plechtig. ‘Vandaag is onze dappere held Finn gekomen. Het knurftenlot bracht hem hier om de Vuurdraak te verslaan!’

Er klonken luide instemmende ruften en knurften vanuit de zaal. Finn verslikte zich in zijn limonade.

‘Wat?!’ zei Finn. ‘Ik?! De Vuurdraak verslaan?!’

‘Stil maar jochie,’ zei opa. ‘Jij bent nu eenmaal uitgekozen door het knurftenlot. Het zal vast wel goed komen dan. Denk je ook niet?’

Nee, dat dacht Finn zeker niet.

Hij had ineens geen trek meer, maar eerder een raar gevoel in zijn maag.

Na de maaltijd bracht opa Finn naar de koninklijke slaapvertrekken.

‘Deze kamer is voor jou, prins Ruft,’ zei opa. In de kamer stond een groot hemelbed.

Er was ook een open haard. Het vuur in de open haard verwarmde de hele kamer.

“Finn overwon zijn angst en hing vol aandacht met zijn gezicht boven de wc-pot. Hij zag tot zijn schrik twee twinkelende oogjes in het water. En toen, ‘floep!’ verscheen er een gek, geel slurfje uit het water. Finn bleef verbaasd staan kijken. ‘Floep!’ Er verscheen nog een gek, geel slurfje. Finn deed geschrokken een stapje terug.”

In dit verhaal ontmoet Finn een wel heel bizar wezentje en beleeft een spannend avontuur.

Een samenleesboek

niet voor saaiere kinderen!

De opbrengst gaat naar Stichting Jarige Job.

uitGEEFrij

ISBN 978-90-834752-0-2

9 789083 475202